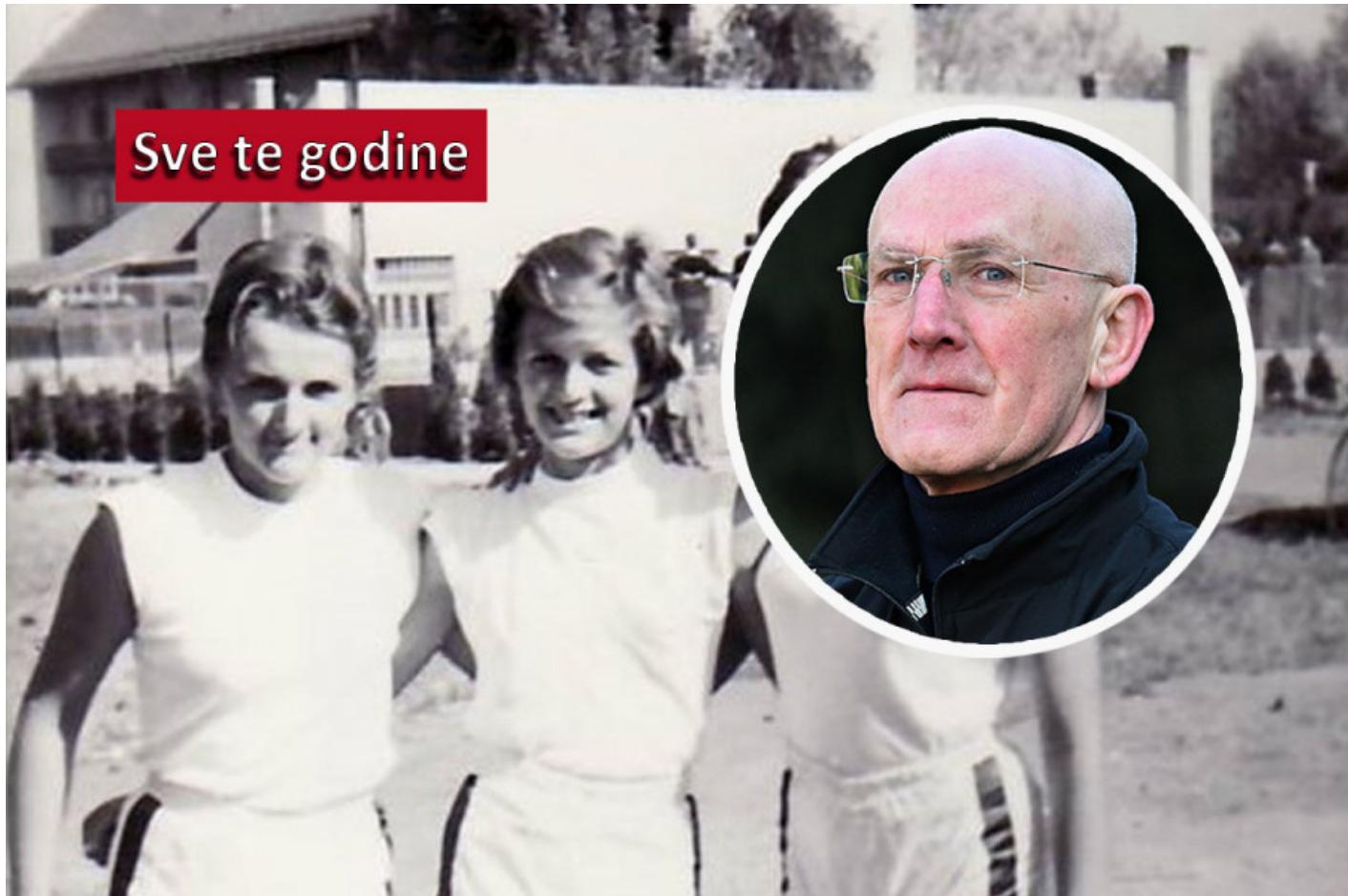

Sve te godine

Sestre Pitner iz ulice Ognjena Price

Napisao/la: **Marijan Hižak** - 15. Velj 2021., 21:48

Val rukometnog zanosa kojeg su s puno strasti krajem 40-tih godina prošlog stoljeća pokrenuli varaždinski gimnazijalci Ivan Okreša, Antun Jerić, Krešimir Petanjek, Dražen Ožeg, Srečko Sabati, Draško i Željko Salopek, Krešimir Habijan, Marijan Tomiša, Josip Kelnerić, Branko Tribusson, Tomislav Tomašić i Vili Bercar zapljušnuo je pedesetih godina cijeli grad. Udaru rukometnog vala nisu mogle odoljeti niti dvije školarke iz ulice Ognjena Price, Renata Zuber, s kućnog broja 6 i Ruža Pitner s broja 14.

Priklučile su se rukometnoj ekipi koju je na V. osnovnoj školi razvijao profesor Senen Žamić. Te 1958. godine na "Petoj" se je posložila strašna rukometna klapa. Cure su rasturale. Pobijedile su sve protivnike na općinskom i regionalnom prvenstvu osnovnih škola.

Veliki potencijal djevojaka iz Pavlinskog Marofa (op.a. – tadašnje sjedište škole) nije ostao nezamijećen u varaždinskim sportskim krugovima. Uprava rukometnog kluba Sloboda pozvala ih je da im se pridruže kako bi zajedno pokrenuli žensku sekciju unutar kluba. Većina cura iz školske ekipe dala je pristanak, a pozivu se pridružila i mlađa Ružina sestra Marija. Uz njih dvije, članice novoosnovane ženske sekcije rukometnog kluba Sloboda postale su: Jagica Nemet, Adamčić, Butek, Dragica Lazar, Desanka Vuinac i Matilda Zelenka. Za prvog trenera ženske ekipe Slobode imenovan je

nenadmašan rukometni animator Krešimir Petanjek. Treniralo se i igralo na lešnatom rukometnom igralištu Slobode koje se je nalazilo na mjestu današnjeg sportskog centra TTS.

Godine 1960. Ruži i Mariji Pitner pridružuje se i najmlađa sestra, 14- godišnja Nada. Mršava i vižljasta Nada uskoro je visinom prerasla starije sestre. Marlivo je trenirala i savladavala rukometni nauk uz pomoć trenera te savjeta sestara. Trud joj se isplatio, jer se je u drugoj polovici 60-tih uspjela prometnuti u glavnu igračicu i zaštitno lice kluba. Postala je kapetan ŽRK Sloboda. Zahvaljujući igramama koje su Slobodu dovele na prag Prve rukometne lige nekadašnje države, proglašena je najboljom sportašicom grada Varaždina 1967. godine.

Naredna, 1968. godina pokazala se sudbonosnom godinom za „Slobodu“ i varaždinski ženski rukomet. Skupština ŽRK Slobode 15. prosinaca donijela je vidovitu odluku koja je usmjerila budućnost varaždinskog ženskog rukometa. Bila je to potvrda partnerstva

s peradarsko-prehrambenim kombinatom "Koka" koja je podrazumijevala promjenu imena u ŽRK "Koka", pod kojim klub uspješno djeluje i dan danas. Plodovi novog savezništva pokazali su se ubrzo. Pod kapetanskom palicom najmlađe od sestara Pitner, ekipa "Koke" već je sljedeće godine trijumfalno izborila status prvoligaša ex-Jugoslavije. Bili su to nezaboravni dani ponosa i slave ženskog rukometa i varaždinskog sporta. Za prvoligaške utakmice „Koke“ uvijek se je tražila karta više. Mi klinci, koji smo živjeli u blizini igrališta bili smo privilegirani jer smo mogli pobirati lopte i biti blizu igračica. S koliko sam žara i emocija pratio njihove uspjehe dokazuju to da i danas, pedesetak godina kasnije, mogu bez zastoja izdiktirati sastav tadašnje ekipe: Balaić, Zahar, Kink, Makar, Damjan, Habijan, Havelka, Žnidarić, Čvek, Potočnjak, Kolman, Geber, Višnjić i N.Pitner. Trener ekipe bio je temperamentni Ante Đurić koji se vrlo lijepo uklapa u priču o sestrama Pitner jer je suprug najstarije Ruže.

Nada Pitner revnosno je branila boje kluba sve do jeseni 1971. godine kada ju je ozljeda primorala na prekid karijere. Njeno zbogom igranju nije značilo i rastanak s rukometom. Ostala mu je vjerna kao rukometni sudac, a jedno kraće vrijeme i kao trener. Iza nje ostalo je deset fascinantnih sezona, što ju je uvrstilo u red najboljih rukometašica u povijesti grada. Rukometne 60-te su bile romantični cajti, neusporedivi s današnjim vremenima. Novaca nije bilo, igralo se iz ljubavi prema sportu. Sve igračice su išle u srednju školu ili studirale, a klub su vodili volonteri, zanesenjaci. Sreća najveća bila je kad su igračice za rođendan od kluba dobile kolonjsku vodu "Crna mačka" ili tenisice "Borovo" za trening i utakmice.

Marljiva i samozatajna Nada nije sakupljala lovorike samo na sportskom terenu. Unatoč sportskim obvezama bila je izvrstan student, u roku je završila Pedagošku akademiju u Čakovcu, a kasnije i Pedagoški fakultet u Rijeci. Radeći kao profesor na Medicinskoj školi, te dugi niz godina kao ravnatelj na Šestoj osnovnoj školi, neumorno je do kraja radnog vijeka prenosila svoje znanje i u sportu stečen pozitivni timski duh na mlade naraštaje.

Nada Pitner - Ciglar i u penziji ne može bez rukometa. Kad se sa suprugom Vjekoslavom nađe u društvu sestre Ruže i šogora Ante Đurića, rukomet je nezaobilazna tema njihovih razgovora. Uz uobičajene penzionerske teme ova velika rukometna obitelj se s oduševljenjem prisjeća veselih anegdota i odigranih "utakmica života" u hladu „Slobodnih“ topola. Zajedničke kave bile bi još ispunjenije kad bi se društvu mogao pridružiti ostatak rukometne familije, pokojna sestra Marija i njezin pokojni suprug Ivica Novak, također nekadašnji rukometaš „Slobode“.

